

-2-

... Cuối năm 2001, khi trở về từ một chuyến đi xa, tôi được người quen nhét vội vào xách tay, tập sách mỏng vừa "thỉnh" được ở đâu đó, để đọc đi đường. Lòng cuối năm chừng đâu cũng lạnh và cứ chông chênh như chuyến bay ngày trở gió. Tập thơ có tựa Nụ cười Tuyết Lãnh và tên người lạ hoặc Toại Khanh. Từ mấy dòng đầu tiên, tôi đã thấy mây ở đâu mà như ùa vào cửa kính và chuyến bay sau đó cứ lênh đênh như một cuộc vân du ... Ô hay thơ ở đâu mà bỗng về nhiều vô số kể. Mà bay bổng. Mà trầm uất. Mà tươi rói. Mà chín mùi. Mà xả láng. Mà dẫn đo. Mà ngộ thiên. Mà lụy tục...

Thơ của một nhà sư, có pháp danh là Toại Khanh. Mà thôi, sá gì tên tuổi, danh phận ... ! Cái còn lại, rốt cuộc, cái còn lại chỉ là ... THƠ.

**Ba nghìn thế giới vo tròn.
Nhỏ lên giọt mực chỉ còn trang thơ. (*)**

Những bài thơ nhẹ như khói như sương mà chừng như nặng hơn cõi hồng trần vo lại cho bằng hạt bụi ...

Sẽ không có thêm một lời bình lời giải nào, kể cả một lời tán. Xin để lòng lắng lại, đọc thơ ...

ONE-WAY TICKET
Ta cầm chiếc vé one-way
Theo em mấy buổi lợi về rã chân
Tình trôi về phố mù tăm
Trái tim lộng gió đêm nằm phát run
Làm thơ gửi cõi vô cùng
Em vô trụ xứ tình không chốn về

PHẬT VÀ MA

Ta về niệm Phật đại bi
Phật xa xôi quá, em thì gần hơn
Ngày xưa dâng Phật nửa hồn
Chiều nay em tới ... ta còn góc tư !

LÁ BÒ ĐÈ

Nhặt hai chiếc lá Bò Đè
Một trao cho nhỏ
Một về làm tin
Sa môn một buổi thất tình
Cắt hai đuôi lá
Ra hình đôi tim
Một mai tình có nỗi chìm
Đuôi xưa khép lại ra tim bò đè
Cho bờ giác nổi bển mê
Cho tình trần
Một ngõ về vô sanh

THÌ RA

Em viễn phố
Ta giang hà
Mình cùng lỗi hẹn
Thế là mất nhau
Em về trẩy lá nương dâu
Ta đi thương hải cơ cầu Vũ môn
Một đêm chân mỗi gối chùn
Mới hay từ bấy mình chung nỗi khờ

CỐI HOA NGHIÊM

Tên ta là lãng
Em tên nguyệt
Cuộc đời tên giang
Cho trắng nước tương phùng
Ta làm thân sóng dậm trùng
Em rơi trên đấy
Mình cùng trầm luân

HÀNH TÀNG

Ba mươi năm một nỗi buồn
Nghìn lo toan, một vô thường tro bay
Muốn về đánh giấc hiên mây
Chợt nghe bển tục tiếng ai gọi đờ

DẤU TÍCH

Mười năm sau giữa tịch liêu
Vết người ... là một mái lều vắng không

CA DAO KHÔNG NGƯỜI NHỚ
Cỏ hoang ngổ cọng cải trời
Hái bỏ vô nôi, ta khóc mình ngu
Mười năm rồi, mặc áo tu
Đạo đời nhằm mãi
Mịt mù bước đi ...

VỌNG

Ta về biển chẳng thấy em
Bỏ về non lại một phen mất người
Về sông cánh nhọn lưng trời
Vào phòng đóng cửa thấy người trên tranh

BIẾT SAO HƠN

Ta chở em qua bờ giải thoát
Em gạt ta sang bến luân hồi
Trên sông hai đứa cùng cười
Thì ra em cũng một người độ sinh

LỜI HẸN

Bây giờ hải giác thiên nhai
Lối mòn là một dấu hài cuối sông
Tìm nhau, em cứ xuôi dòng
Sau mùa nguyệt tận người trông thấy người

TÊN MÌNH

Mười năm xóa dấu trên thân phận
Vẫn cứ mù khơi một cội nguồn
Đã là mây trắng không cố quận
Nhưng vui buồn thôi cũng mù sương

XUÂN THA HƯƠNG

Bạn bè cũ mỗi phương trời mỗi đứa
Miếng mứt xứ người có ai để mà chia
Ta đọc Kiều, đốt chút trầm bên cửa
Chờ huynh đệ về ... đâu đó gió khuya

THA HƯƠNG

Ta về qua phố không tri kỷ
Nhật nắng vĩa hè nhớ quê hương
Hoàng hôn rụng xuống vai du sĩ
Phủ áo nghe rơi một chút buồn

ĐÔI ĐƯỜNG

- kính tặng Nguyễn Du tiên sinh cùng những hồn thơ Đường Tống-

Ừ thì con sáo sang sông
Ta buông chuyện cũ theo dòng nước xuôi
Yên ba giang thượng mù khơi
Đêm đời ngư hỏa ta ngồi đợi chuông
Ngày xưa sơ ngộ Tầm Dương
Đã tình bèo nước vô thường lạ chi
Đời em son phấn song the
Nghìn trùng cuộc lữ ta về chiêm bao

SÔNG DỊCH

Gùi kinh xuống chợ rong chơi
Nguyễn xưa một buổi đánh rơi trên đường
Hành trang là những đoạn trường
Đã qua sông Dịch còn vương chút tình
Buổi về biết có hay không
Ngó trăng viễn xứ, thẹn lòng một đêm
Lời thề cũ gọi lại em
Ta giờ lá cỏ phận hèn kể chi
Chỉ mong mai một có về
Bài thơ xưa vẫn còn nghe một lần ...

TRỜI TÂY CŨNG CÓ BẾN TẦM DƯƠNG

Ta trầm tưởng đứng bên bờ đá
Nghe mấy nghìn năm dưới chân mình
Sóng vỗ từng cơn ... lời cổ sử
Nước chảy lạnh lùng những hóa sinh
Ngấn đá hàn in niềm chớp bể
Lau lách điều hiu gió mưa nguồn
Ba chục tuổi đời vàng trán nát
Ta cũng riêng tư một nỗi buồn
Thiên hạ vô tâm nào ai hiểu
Trời Tây cũng có bến Tầm Dương !

TRÍCH TIÊN

Ham chơi ... lạc cõi vô thường
Một đêm đò nát chở buồn qua sông
Say trăng ... ta rớt trên dòng
Công phu nghìn kiếp bành bồng mất tấm

CHO NỖI BUỒN MỘT NGƯỜI

Người về chốn cũ mù sương
Tình xưa thôi đã vô thường một đêm
Lá kia đã rụng về thềm
Tay người tiếc nuôi
Chỉ thêm ngậm ngùi
CON DẤU MÙ SƯƠNG
Trên sân nhật hạt sỏi mòn
Tên mình khuyên một dấu tròn vu vơ
Mộc son dưới mỗi bài thơ
Hạt sen treo giữa mấy bờ trăng sao

TÊN MÌNH

Mười năm xóa dấu trên thân phận
Vẫn cứ mù khơi một cội nguồn
Đã là mây trắng không có quận
Những vui buồn thôi cũng mù sương

TUỔI GIÀ

Muốn nhẹ nhàng ra đi
Ta không mang theo gì
Qua sông rồi ngoảnh lại
Ồ quên ! Bài cổ thi .

SAY BYE

Đêm qua đời trở lạnh rồi
Phố khuya vừa có một người bỏ đi .

.....
Thơ vậy đó, muốn im hơi lặng tiếng mà sao ... mà sao nghe đâu đây đồng vọng
thơ Tuệ Sĩ ...

Đôi mắt ướt tuổi vàng khung trời hội cũ
Áo màu xanh không xanh mãi trên đời hoang
Phút vội vã bỗng thấy mình du thủ
Thắp đèn khuya ngồi kể chuyện trăng tàn ...

Cao vị Khanh

(*) NỤ CƯỜI TUYẾT LÃNH